

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/233/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209749
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5312209749.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 6C/69/2012-121 zo dňa 26. 06. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 6C/69/2012-121 zo dňa 26. 06. 2014 z r u š u j e
a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol a vyslovil, že odporcovi (označenej vo výroku ako odporkyňa) náhradu trov konania nepriznáva.

Z dôvodov tohto rozhodnutia vyplýva, že okresný súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu navrhovateľa, ktorí mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané.

Okresný súd konštatoval, že zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 514/2003 Z. z.“) vo svojich ustanoveniach taxatívne vymedzuje podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody pri ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup však nemá právo konštatovať prieťahy v konaní. Prieťahy v konaní môžu byť konštatované tak, ako je uvedené vyššie, v rámci vybavovania sťažnosti na prieťahy v konaní, v rámci disciplinárneho konania, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. Navrhovateľ uvedené dôkazy nepredložil, keď nepreukázal prieťah v konaní, nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.

Okresný súd tiež dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody. Nepreukázal totiž, v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť takto vymáhanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania, tým nepreukázal, že škoda už vznikla. Navrhovateľ tiež nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti odporkyne. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú a skutočnú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ je podnikateľský subjekt a náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Nie každý obchodný prípad podnikateľa musí byť ekonomicky výhodný. Podnikateľ znáša aj primerané podnikateľské riziko. Navrhovateľ v tomto prípade nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. na náhradu nemajetkovej škody. Návrh v tomto smere je všeobecný a nepreskúmateľný.

Navrhovateľ nekonkretizoval, prečo samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadosťučinením. Navrhovateľ v návrhu vychádza len z predpokladov, no nepredložil v konaní žiadne dôkazy ani konkrétne tvrdenia a nezdôvodnil, aká nemajetková ujma mu vznikla s ohľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Prvostupňový súd na základe dokazovania dospel k záveru, že navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie druhej podmienky pre zodpovednosť za škodu, za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie, a to vznik a existenciu škody.

Okrem toho navrhovateľ nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi porušením právnych povinností a škodou, ktorá mala vzniknúť navrhovateľovi porušením povinnosti. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu a tvrdenými prietrahmi.

O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. pri aplikácii ust. a odporcoví, ktorý bol v konaní úspešný, ich nepriznal, keďže si tieto nevyčísľil a z obsahu spisu mu vznik žiadnych trov nevyplýva, a preto mu v písomnom vyhotovení rozsudku náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolateľ poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim, s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Navrhovateľ navyše nebol poučený zo strany súdu v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p., súd mu neoznámil, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej a v dôsledku toho tento účastník nemal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Odvolateľ tiež namietal, že pred vynesením rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa navrhovateľa nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Navyše, v situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Zároveň navrhovateľ poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou judikatúrou v iných krajských súdoch v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Navrhovateľ zdôraznil, že podal ústavnú sťažnosť vo veci porušenia jeho práva na nestranný sú, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Navyše, konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109

ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Rozhodnutie okresného súdu vo veci samej je tak predčasné. Navrhovateľ tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Okrem toho ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu a nepredložil písomné vyjadrenie k žalobe, mal okresný súd vo veci samej rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle ust. § 153b O.s.p.. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Pritom sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a preto túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie je založené na skutkovej a právnej chybe súdu, čo nie je v právnom štáte udržateľné. Súd v súvislosti s majetkovou ujmovou analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Irelevantné sú preto úvahy

súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil, rovnako o podstate a rozsahu podnikateľského rizika a taktiež o udržiavaní kontaktu súdneho exekútora, keď tento nemôže byť činný, kým nezíska poverenia na vykonanie exekúcie od súdu. Vo vzťahu k majetkovej škode sa súd zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a tiež na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je preto rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je prejavom svojvôle súdu, a preto je ho potrebné ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. To isté je možné povedať o nemajetkovej ujme.

Odporca zostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) napadnutý rozsudok zrušil v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f), h) O.s.p. a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom na hmotné právo, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný rozsahom odvolania a dôvodmi podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody prieskumnej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O.s.p. však vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p). To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v jeho opravnom prostriedku a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia len z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Okresný súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval neexistenciu nesprávneho úradného postupu ako základnej podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Nesprávny úradný postup je definovaný v ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a za osobitné právne skutočnosti je potrebné považovať: 1. porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť právny úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote a 2. zbytočné priesťahy v konaní. Hoci za nesprávny úradný postup zákon považuje aj ďalšie skutočnosti, vychádzajúc zo skutkového odôvodnenia žalobného návrhu, navrhovateľ poukazoval práve na tieto dve rôzne skutočnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu, je dôvodná odvolacia námietka navrhovateľa, že okresný súd nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote a v tejto časti je odôvodnenie jeho rozhodnutia vnútorne rozporné.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd konštatoval, že všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny postup nemá právo konštatovať priesťahy v konaní, pričom poukázal na tú skutočnosť, že nie každý priesťah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný priesťah. V danej časti má odvolací súd za to, že odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu je nepresvedčivé, vyvolávajúce pochybnosti v súvislosti s tým, že prvostupňový súd nedostatočne vyhodnotil otázku nesprávneho úradného postupu v súvislosti so zbytočnými priesťahmi v konaní v nadväznosti na časové okolnosti vydania samotného rozhodnutia exekučného súdu. V čase, kedy došlo k namietanému nesprávnemu postupu, neplatilo ešte ust. § 9 ods. 2 zákona č.

514/2003 Z. z. účinné od 01.01.2013, no okresný súd v napadnutom rozsudku toto ustanovenie citoval. Ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. účinné od 01.01.2013 nemožno na danú vec aplikovať, keďže je potrebné použiť ustanovenie zákona v čase, kedy boli naplnené rozhodné právne skutočnosti pre vznik nároku. Vzhľadom na to, že zákon účinný v čase, keď došlo k rozhodným skutočnostiam, posúdenie nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v zbytočných prietahoch bližšie nešpecifikuje, posúdenie tejto otázky je na úvahe súdu, pričom táto úvaha musí byť riadne odôvodnená tak, aby rozhodnutie nebolo arbitrárne. V odôvodnení rozhodnutia, ktorým súd rozhoduje o otázke nesprávneho úradného postupu v súvislosti s porušením povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v nadväznosti na zbytočné prietahy v konaní, musí výstižne, zrozumiteľne a presvedčivo podať výklad svojho myšlienkového postupu, ktorý ho priviedol k záveru, že v predmetnej veci ide alebo nejde o nesprávny úradný postup, a prečo tomu tak je (§ 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., § 157 ods. 2 O.s.p.). Pre záver o zbytočných prietahoch je potrebné posúdenie časovej primeranosti vydaného rozhodnutia v súvislosti s ďalšími okolnosťami prípadu. Medzi takéto okolnosti patrí správanie sa oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky, vrátane ďalšieho priebehu konania, postupu exekútora a exekučného súdu.

Okrem toho, navrhovateľ v podanom návrhu navrhol ako dôkaz oboznámenie exekučného spisu Okresného súdu Čadca týkajúceho sa exekučného konania vedeného medzi navrhovateľom (v predmetnom konaní v pozícii oprávneného) a povinnou - B. S., nar. XX.XX.XXXX pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla nepĺnením záväzku povinného vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 508600287, ktorý je registrovaný u súdneho exekútora pod č. EX 6820/2011. Hoci v zápisnici o súdnom pojednávaní samosudkyňa konštatuje, že „vykonala dokazovanie podstatnými časťami spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 8Er/537/2011“ (č. I. 121 p. v. spisu), skutočnosť, že by k súdному spisu v prejednávanej veci bol pripojený predmetný exekučný spis nevyplýva. Nenachádza sa v ňom úradný záznam o pripojení predmetného spisu a jeho vylúčení z spisu v súdnej veci. Uvedený exekučný spis napokon nie je ani doposiaľ súčasťou spisového materiálu. Navyše, dôkaz listinou na pojednávaní sa vykonáva postupom v zmysle ust. § 129 ods. 1 O.s.p., t. j. prečítaním listiny alebo jej časti alebo oznámením jej obsahu na pojednávaní samosudkyňou. Je nepochybné, že takýmto spôsobom dokazovanie listinami v prejednávanej veci nebolo vykonané. O tom svedčí obsah zápisnice o súdnom pojednávaní zo dňa 26.06.2014. Vzhľadom na nárok uplatnený žalobou je nemysliteľné, aby prvostupňový súd rozhodol vo veci samej bez oboznámenia sa s obsahom exekučného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 8Er/537/2011 spôsobom uvedeným vyššie (t.j. prečítaním jednotlivých listín a rozhodnutí tvoriacich obsah predmetného exekučného spisu). V dôsledku toho súd I. stupňa nemohol objektívne vyhodnotiť existenciu, resp. neexistenciu podstatných skutočností, ktorými navrhovateľ v návrhu na začatie konania odôvodnil svoj nárok. Ako už bolo konštatované vyššie, exekučný spis nie je a doposiaľ ani nebol k spisu v prejednávanej veci vôbec pripojený. Tomu nasvedčuje aj odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v ktorom absentujú konkrétne skutkové zistenia, ktoré by mohol prvostupňový súd zistiť len v prípade vykonania dokazovania listinami tvoriacimi obsah exekučného spisu. Okresný súd teda v dostatočnom rozsahu nezistil skutkový stav veci a jeho rozhodnutie je za tejto procesnej situácie predčasné.

Bez toho, aby súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne a relevantne uviedol dôvody, na ktorých je rozhodnutie založené, odôvodnenie jeho rozhodnutia je nezrozumiteľné, nepresvedčivé a neobhájiteľné, v dôsledku čoho je toto rozhodnutie, v časti týkajúcej sa nesprávneho úradného postupu v súvislosti s porušením povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v nadväznosti na zbytočné prietahy v konaní, nepreskúmateľné. Dôvody, ktoré viedli okresný súd k zamietnutiu žalobného návrhu v bližšie špecifikovanej časti, nemôže zistiť nielen odvolací súd pri svojej prieskumnej činnosti, ale nemôže ich zistiť ani odvolateľ, ktorému tak postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Bolo mu totiž znemožnené posúdiť, ako súd I. stupňa vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa pri svojom rozhodnutí správal.

Odvolací súd v dôsledku vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že okresný súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/040 IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je

povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrenia a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská.

Zároveň odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol dôvody, pre ktoré zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, no zo zápisnice o súdnom pojednávaní zo dňa 26.06.2014 (č. I. 119 - 120 spisu) nevyplýva, že by na tomto pojednávaní o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 15.07.2013 (č. I. 38 - 40 spisu) rozhodoval. Odvolací súd poznamenáva, že o tomto procesnom návrhu navrhovateľa je povinný prvostupňový súd rozhodnúť či už samostatným uznesením alebo jeho zahrnutím do výrokovej časti rozsudku v ďalšom konaní.

V dôsledku toho, že prvostupňový súd takto nepostupoval, odvolací súd rozsudok okresného súdu v celom rozsahu vo veci samej, a tiež v závislom výroku o trovách konania podľa § 221 ods. 1 písm. f), h) O.s.p. zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude povinnosťou okresného súdu v rámci prípravy pojednávania primárne pripojiť spis Okresného súdu Čadca sp. zn. 8Er/537/2011 k súdnemu spisu v prejednávanej veci. Následne vytýči vo veci pojednávanie, na ktorom v dostatočnom rozsahu a spôsobom uvedeným vyššie vykoná dokazovanie (výsluchom účastníkov i listinnými dôkazmi) a vysporiada sa aj s prípadnými ďalšími návrhmi účastníkov konania na doplnenie dokazovania. Po doplnenom dokazovaní okresný súd opätovne posúdi nárok uplatnený navrhovateľom žalobou a vykonané dokazovanie vyhodnotí v súlade s ust. § 132 O.s.p., pričom výsledky hodnotenia dôkazov zahrnie aj do odôvodnenia rozsudku tak, ako mu to ukladá ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a dostatočne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za rozhodné, preukázané a z ktorých dôkazov vychádzal a akými dôkazmi sa pri hodnotení dôkazov riadil. Okresný súd teda riadne a právne korektným a zrozumiteľným spôsobom v dôvodoch svojho rozhodnutia uvedie svoje myšlienkové pochody o tom, ako posúdil navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup v súvislosti s porušením povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v nadväznosti na zbytočné prieskumy v konaní a zo skutkových zistení vyvodí právne závery takým spôsobom, aby jeho rozhodnutie bolo jasné, zrozumiteľné a presvedčivo odôvodnené, pričom sa vysporiada aj s výhradami navrhovateľa prezentovanými v odvolaní.

Prvostupňový súd pritom nesmie opomenúť rozhodnúť o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania zo dňa 15.07.2013, ktoré sa nachádza na č. I. 38 - 40 spisu.

V novom rozhodnutí o trovách konania súd prvého stupňa rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.